

[Grethe Fenger Møller]

en længere periode og derfor er sværere at placere på arbejdsmarkedet.

Hvad der bekymrer os i det konservative folkeparti i meget høj grad, er også de oplysninger, vi har fået om, at ungdomsarbejdsløsheden bare i løbet af 1980 er vokset med 50 pct. og nu nærmer sig de 100.000.

Og så er det vel karakteristisk for den regering, vi har i dag, at man så siger videre i bemærkningerne, at der til trods for en vis bedring af betalingsbalancesituationen fortsat er meget snævre muligheder for en økonomisk politik, der generelt tager sigte på at stimulere beskæftigelsen, og at man derfor må samle kræfterne om en målrettet indsats, der skaber nye arbejdspladser. Noget af det, vi fra konservativ side har bebudet regeringen mange gange, er, at den ikke tager fat på det centrale i problemet: at få lavet en fornuftig økonomisk politik, at få lavet en erhvervsvenlig politik, for det er kun på denne måde, man på længere sigt kan skaffe fuld beskæftigelse eller noget, der tenderer i den retning.

Situationen er alvorlig, og jeg tror, at regeringen erkender det. Men hvad gør regeringen så? Hvad har regeringen gjort?

Ja, statsministeren kom i slutningen af november, var det vist, med nogle ret utraditionelle udtalelser, som vakte stor opmærksomhed i tinget og andre steder. Var dette så oplæg til, at man nu fra regeringens side ville komme med utraditionelle forslag, nye tanker om, hvad vi kunne gøre for at bekæmpe arbejdsløsheden? Vi var mange, der så frem med spænding til arbejdsministerens redegørelse, der kom i februar, og under debatten om den sagde jeg: ja men hvad mon der kommer ud af vores debat? Bliver det endnu en studiekreds, ligesom vi har haft det nogle gange på Marienborg, hvor vi udveksler ideer og siger: ja men det er også forfærdeligt, det hele, eller ville den dag i februar kunne blive et vendepunkt, hvor vi ligesom sagde: o.k., nu tager vi arbejdstøjet på og prøver at finde frem til nogle fornuftige forslag, der kan vende udviklingen den rigtige vej?

Hvad er der så sket siden da? Ja, vi har fået vedtaget 4 aktstykker i finansudvalget. Vi ønskede fra konservativ side ikke, at det skulle ske på den måde, isoleret, men at den samlede drøftelse skulle kunne gå ind i en helhed. Vi stemte imidlertid for forslagene, fordi vi mente, det var vigtigt, at vi fik flere

lære- og praktikpladser og flere uddannelsespladser. Og nu kommer der altså 4 forslag fra regeringens side: fremrykkelse af jobtilbud, især for de unge, jobskabelse, uddannelsesråd og en ændret sammensætning af landsarbejdsnævnet.

Er det så nok? Hvordan virker det egentlig på de 100.000 unge arbejdsløse, vi har? Det, vi nu skal diskutere i folketinget, er en fremrykning af jobtilbudsordningen til 1 år for disse 100.000 unge. Svigter vi de unge? Er det ikke sådan, at der er stadig flere unge i vores samfund, som ikke kan se formålet med det, de bliver sat til? Og hvad er det egentlig, de unge vil? Jeg tror, at de unge vil det, som unge altid har villet, nemlig have en uddannelse, der har værdi, som passer til deres evner, og som kan give dem et livsforløb i deres arbejde. Men hvad er de unges situation? Ja, de unge må i dag føle sig som kasterbold i 1980ernes samfund. Ungdomsarbejdsløsheden truer direkte fra skolen eller fra en uddannelse, og nu er der endda en meget stor risiko for, at mange unge ikke kan komme til studentereksamen i næste uge. Det må give de unge en meget frustrerende oplevelse af, at samfundet ikke gør noget for dem, og at de er kasterbold, fordi vi ikke rigtig kan finde ud af, hvad vi skal gøre. De må føle, at det er os, der har tilrettelagt tingene meget dårligt, at de ikke har mulighed for som tidligere at skifte fra en uddannelse til en anden på de højere uddannelsessteder, og at de ikke har mulighed for at skabe sig tryghed ved at få en uddannelse og kunne få et job bagefter.

For hvad møder der de unge ude i samfundet? Der møder dem en stigende arbejdsløshed, et stigende antal fallitter i virksomhederne, arbejdspladser, der lukker, afskedigelser, der truer, og indskrænkninger; man tør ikke ansætte nyt personale, for det går nok ikke så godt.

Hvor meget håb har egentlig 1980ernes unge? Hvor megen tro har de på, at vi, folketinget, samfundet, kan hjælpe dem, og hvad gør vi for at føre en erhvervs politik, som hjælper de unge? Jeg erkender, at situationen i dag er så dårlig, at man selvfølgelig ikke kan nå at rette op på alting på én gang. Det har vi erkendt i det konservative folkeparti, og det burde regeringen også have erkendt. Jeg tror, vi er mange, der er trætte af alle de taler, der ofte nærmer sig praleri, om,